

Царѣтъ билъ очуденъ отъ умнитѣ отговори на войника и го наградилъ.

II.

Дѣдовата питка.

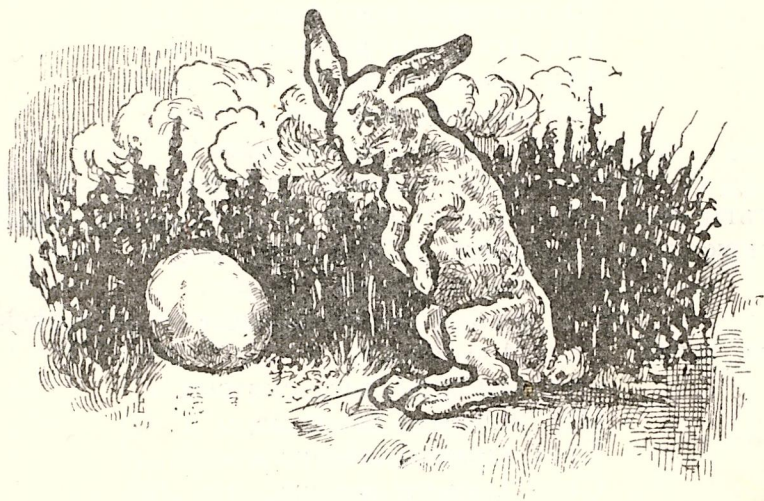
Живѣли единъ дѣдо и една баба. Дѣдо дума на баба:

— „Бабо, опечи ми питка!“

— „Отъ какво, дѣдо, да ти опека питка!“ отговаря баба.

— „Ехъ, бабо, каква си и ти! Хамбаря посмѣти, нощвитѣ остържи, и ще съберешъ брашно за една питка.“

Смѣла баба хамбаря, остѣргала нощвитѣ и събрала брашно много, много — тъкмо двѣ шепи. Замѣсила баба питка, турила ѝ сиренце, намазала я съ масъце, опекала я и я турила на прозореца да изстигне. Постояла, постояла питката и изведнажъ се търколила — отъ прозореца на миндерчето, отъ миндерчето на пода, отъ пода къмъ вратата, па прѣзъ прага, че по стѣлбата, та на двора, а отъ двора на пѣтя.

Търкаляла се питката изъ пѣтя, а на срѣща ѝ зайче и дума: